

Words

Agatha Christie®

ปริศนาแห่งหน้าปัดทั้งเจ็ด

The Seven Dials Mystery

ซีดีฮิน
จับตานั้นต์
แปล

เสียงนาฬิกาที่ควรปลุกให้ตื่นจากหลับใหล
กลัมนำไปสู่ห้วงฝันร้ายตลอดกาล

words
words without boundaries

ปริศนาแห่งหน้าปัดทั้งเจ็ด

The Seven Dials Mystery

อกาธา คริสตี้
เขียน

ซีดซัน จินดาอนันต์
แปล

ก ร อ ่ า น คื อ ร าก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

“แต่ในโลกนี้มีเรื่องน่าตื่นเต้นมากมาย เลดี้โฮลีน
คนเรา โดยเฉพาะคนหนุ่มสาว ชอบอ่านเรื่องราวพรรคั่น
และพวกเขาชื่นชอบลงมือทำจริงๆ ยิ่งกว่า”

- อกาธา คริสตี้

ปริศนาแห่งหน้าปัดทั้งเจ็ด

The Seven Dials Mystery

Words

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Words publishing

The Seven Dials Mystery © 1929 Agatha Christie Limited. All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, the Agatha Christie Signature, and the AC Monogram Logo

are registered trademarks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.

www.agathachristie.com

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8900-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิศักดิ์ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนารี • บรรณาธิการ ปุณยภา เหล่าเจริญวงศ์

ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม เวนิษา สนิทชน • ศิลปกรรมปก นวพรพร เอื้อพัทธยากร • ออกแบบรูปเล่ม กรวิฑิตย์ ลี้นแต่

คอมพิวเตอร์ งามนุช ศรีสุขโช • ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงกมล บุญจันทร์

พิสูจน์อักษร ณปภัช, ณัฐภรณ์ รัตนสถิตกุล

คำนำสำนักพิมพ์

การผจญภัยมักเริ่มต้นด้วยเหตุการณ์ธรรมดาๆ และปริศนาก็มักมีที่มา
จากเรื่อง (ที่ดู) ไม่เป็นเรื่อง...

ปริศนาแห่งหน้าปัดทั้งเจ็ด คือผลงานสแตนด์อโลนที่ได้ชื่อว่าดีที่สุด
เล่มหนึ่งของอากาธา คริสตี้ นิยายเรื่องนี้จะพาคุณไปพบกับเรื่องราวการไขคดี
อันแสนจืดจาง ว่าด้วยการกลั่นแกล้งที่กลับตาลปัตร สมาคมลับหาตัวจับ
ไม่ได้ ปฏิบัติการเสี่ยงตาย และการหักหลังอันแสนแนบเนียน

การผจญภัยทั้งหมดนี้ เริ่มจากเสียงนาฬิกาแปดเรือนที่ตั้งลั่นคฤหาสน์
เพื่อปลุกจอมขี้เซาคนหนึ่งในกลุ่มเพื่อน โขคร้ายหน้อยก็ตรงที่เสียงซึ่งหวังปลุก
ให้คนตื่นกลับไม่อาจเรียกคืนชีวิตเขาที่หลับไหลไปตลอดกาล และปริศนา
ชวนปวดหัวก็ตามต่อมา เมื่อสถานที่เกิดเหตุมีนาฬิกาปลุกหายไปหนึ่งเรือน
แต่ไม่มีใครรู้ว่าสิ่งนี้หมายถึงอะไร มันเป็นเพียงการเล่นตลก หรือคืออีก
หนึ่งเงื่อนงำที่กำลังล่อลวงทุกคนเข้าไปติดกับโดยไม่รู้ตัวกันแน่

คำเตือน...ปริศนาครั้งนี้แสนซับซ้อน และผู้แสวงหาคำตอบอาจต้อง
พบจุดจบที่ไม่มีใครคาดคิด

แต่หากคุณพร้อมเสี่ยง ก็ขอให้สนุกไปกับการผจญภัยและเกมปริศนาหลง!

บทที่ 1

ว่าด้วยการตื่นเช้า

จิมมี เทชิเจอร์ เด็กหนุ่มท่าที่เป็นมิตร กำลังวิ่งลงบันไดกว้างที่ซิมนีส์มาที่ละสองขั้น เขารับร้อนลงบันไดจนชนเข้ากับเทรตเวลล์ พ่อบ้านร่างใหญ่ ขณะที่ฝ่ายหลังกำลังเดินมาจากอีกฟากของห้องโถงพร้อมกับถือถ้วยกาแฟร้อนสดใหม่ในมือ โชคดีที่เทรตเวลล์ควบคุมสติได้อย่างดีเยี่ยมและแคล่วคล่องว่องไวเป็นเลิศ จึงไม่มีใครได้รับบาดเจ็บ

“โทษที” จิมมีกล่าวขอโทษ “นี่ เทรตเวลล์ ผมลงมาเป็นคนสุดท้ายหรือเปล่า”

“ไม่ใช่ครับ คุณเวดยังไม่ลงมาเลย”

“ดี” จิมมีพูด แล้วเดินเข้าห้องอาหารไป

ห้องนั้นว่างเปล่าถ้าไม่นับสตรีเจ้าของบ้าน และสายตาดำหนาของเธอก็ทำให้จิมมีรู้สึกอึดอัด เหมือนที่รู้สึกเป็นประจำเวลาสบตาปลาคือดซึ่งนอนตายอยู่บนแผงปลาของชาวประมง แต่ให้ตายสิ ผู้หญิงคนนั้นมองเขาแบบนี้ทำไมก็แค่เขาไม่ได้ลงมาตอนเก้าโมงครึ่งเป๊ะๆ เวลามาพักผ่อนในบ้านชนบทเท่านั้นเอง หรือถ้าจะพูดให้ชัดคือ ตอนนั้นลิปเ็ดโมงลิปห้านาทีแล้ว ซึ่งอาจจะสายเกินไปหน่อย แต่ถึงอย่างนั้น -

“เกรงว่าผมจะสายไปหน่อย เลดีคูต มีอะไรหรือ”

“อ้อ ไม่มีอะไรหรอก” เลดีคูตพูดด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อย

อันที่จริงแล้ว เธอจะกังวลอย่างหนักเวลามีคนลงมารับประทานมือเข้าสาย ว่ากันตรงๆ คือ สิบปีแรกในชีวิตคู่ของเธอ เซอร์ออสวอลด์ คูด (ซึ่งสมัยนั้นยังใช้ค่านำหน้าเป็น “คุณ” ธรรมดา) จะโวยวายใหญ่โตถ้าอาหารมือเข้าของเขาช้ากว่าแปดโมงไปสักครึ่งนาที เล็ดคูดจึงติดนิสัยมองความไม่ตรงต่อเวลาเป็นบาปหนักซึ่งไม่สมควรได้รับการอภัยอย่างที่สุด และนิสัยคนเราก็แก้ได้ยากเสียด้วย อีกอย่าง เธอยังเป็นผู้หญิงที่เอาจริงเอาจัง และมีกอดตามตัวเองไม่ได้ว่า คนหนุ่มสาวพวกนี้จะไปทำอะไรๆ ให้โลกได้ ถ้าไม่ตื่นแต่เช้า ก็อย่างที่เซอร์ออสวอลด์พูดกับนักข่าวและคนอื่นๆ อยู่เป็นประจำนั่นแหละว่า “ความสำเร็จทั้งหมดของผมขอยกให้กับนิสัยตื่นเช้า การใช้ชีวิตอย่างตระหนี่ และนิสัยการทำอะไรเป็นระเบียบแบบแผน”

เล็ดคูดเป็นหญิงร่างใหญ่ หน้าตาคมสันในแบบที่ดูเศร้าสร้อย เธอมีดวงตาโศกและน้ำเสียงทุ้มต่ำ ศิลปินที่มองเห็นนางแบบเพื่อวาดภาพ “เรเซล โศกเศร้าอาลัยลูกๆ” คงจะต้องเข้าไปทักเล็ดคูดอย่างตืออกดีใจแน่ๆ หรือถ้าเป็นละครประโลมโลก เธอก็น่าจะเล่นได้ดีอีกเหมือนกันในบทบาทที่ต้องเดินโซซัดโซเซฝ่าหิมะตก ในฐานะภรรยาของผู้ร้ายซึ่งโดนทำร้ายอย่างหนัก

ท่าทางเธอราวกับมีเรื่องเศร้าร้ายแรงบางอย่างในชีวิตที่เก็บไว้เป็นความลับ แต่ถ้าจะพูดกันจริงๆ แล้ว เล็ดคูดไม่เคยมีเรื่องเดือดร้อนอะไรในชีวิตทั้งนั้น เว้นเสียก็แต่เรื่องความสำเร็จอย่างก้าวกระโดดของเซอร์ออสวอลด์ สมัยสาวๆ เธอเคยเป็นคนแก่นกล้ำราวีง เธอหลงรักออสวอลด์ คูด ชายหนุ่มผู้แสนหยาบคายซึ่งอยู่ในร้านจักรเย็บผ้าร้านอุปกรณ์ช่างของพ่อเธอ ทั้งคู่ใช้ชีวิตด้วยกันอย่างมีความสุข ตอนแรกก็เช่าห้องอยู่แค่สองห้อง จากนั้นก็ย้ายไปอยู่บ้านหลังน้อย แล้วตามมาด้วยบ้านหลังใหญ่ขึ้น จากนั้นก็มีบ้านซึ่งมีขนาดใหญ่โตขึ้นเรื่อยๆ ตามมาอีกหลายหลัง แต่ก็จะอยู่ในระยะไม่ไกลจาก “ที่ทำงาน” มาโดยตลอด จนถึงตอนนี้เซอร์ออสวอลด์มาถึงจุดที่เป็นคนใหญ่คนโต ชนิดที่ว่าตัวเขากับ “ที่ทำงาน” ไม่ต้องพึ่งพากันอีกต่อไปแล้ว และเขาก็ให้ความสำคัญไปกับการเช่าคฤหาสน์หลังใหญ่ที่สุดและหรูหราที่สุด ซึ่งมีอยู่ทั่วอังกฤษ ซิมนีส์เป็นสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ และเมื่อเซอร์ออสวอลด์สามารถเช่าสถานที่นี้มาเป็นเวลาสองปีจากมาร์ควิสแห่งเคเทอร์รั่ม

เขาก็รู้สึกว่ามันได้ก้าวขึ้นสู่จุดสูงสุดของความทะเยอทะยานแล้ว

เลดี้คูตไม่ได้ยึดติดกับเรื่องนี้นัก เธอเป็นหญิงอ้างว้าง การผ่อนคลายหลัก ๆ ของเธอในช่วงต้นชีวิตก็คือการได้พูดคุยกับ “สาว ๆ” แม้เมื่อ “สาว ๆ” มีจำนวนคุณสาม การพูดคุยกับคนรับใช้ในบ้านก็ยังเป็นความบันเทิงหลักในแต่ละวันของเลดี้คูต บัดนี้เธอมีสาวใช้เป็นโขยง พ่อบ้านหนึ่งคนที่เหมือนอาร์ชบิชอป คนงานชายรูปร่างสูงใหญ่หลายคน ลูกมือสาวอีกชุดหนึ่งที่เดินสวนกันปรี๊ดปรี๊ดในครัวและห้องซักล้าง เซฟต่างชาติที่มี “อารมณณ์แปรปรวน” ผู้นำกลัว และแม่บ้านร่างมึนคนหนึ่ง ซึ่งเวลาขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวจะเกิดเสียงเอี้ยต้อัดและกรอบแกรบสลับกันไป กระนั้นเลดี้คูตก็ยังเหมือนคนที่ถูกทิ้งไว้บนเกาะร้าง

ยามนี้ เธอถอนหายใจอย่างหนักหน่วงขณะเดินผ่านหน้าต่างบานสูงที่เปิดไว้และออกไปข้างนอก ทำให้จิมมี เทซิเจอร์ โลงใจอย่างมาก และเดินไปตักไตกับเบคอนเพิ่มทันที

เลดี้คูตยืนอย่างเศร้าสลดอยู่ใต้ใจหนึ่งที่ขานบ้าน จากนั้นก็รวบรวมความกล้าพูดกับแมคโดนัลด์ ผู้เป็นหัวหน้าคนสวนซึ่งกำลังกวาดสายตาอันเด็ดขาดสำรวจอาณาเขตที่ตนปกครอง แมคโดนัลด์เป็นคนที่สำคัญตนและวางท่าสูงศักดิ์เมื่อเทียบกับหัวหน้าคนสวนทั้งหลาย เขารู้จักที่ทางของตัวเอง – ซึ่งคืออาณาเขตที่จะปกครอง และเขาก็ปกครอง – อย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาดเสียด้วย

เลดี้คูตเดินเข้าไปหาเขาอย่างประหม่า

“อรุณสวัสดิ์ดี แมคโดนัลด์”

“อรุณสวัสดิ์ดีครับ คุณผู้หญิง”

เขาพูดอย่างที่หัวหน้าคนสวนควรพูด – นั่นคือพูดอย่างเศร้า ๆ แต่แฝงไว้ด้วยศักดิ์ศรี – ราวกับเป็นจักรพรรดิที่ตรัสในงานศพ

“ฉันกำลังสงสัยว่า – คินนี่เราจะเอางูนี้มาทำตุ๊กตานั้นมากินเป็นของหวานได้ไหม”

“มันยังไม่สุกพร้อมให้เก็บครับ” แมคโดนัลด์ว่า

เขาพูดอย่างนุ่มนวลทว่าหนักแน่น

“อ้อ!” เลดี้คูตว่า

เธอรวบรวมความกล้า

“อ้อ! แต่เมื่อวานฉันเข้าไปที่เรือนต้นไม้ด้านในสุดแล้วก็ได้ชิมลูกหนึ่ง อร่อยมากเลยนะ”

แมคโดนัลด์มองเธอ แล้วเธอก็หน้าแดง เขาทำให้รู้สึกว่าเขาถือวิสาสะ อย่างไม่ให้อภัยไม่ได้ เห็นได้ชัดว่ามาร์เซอเนสผู้ล่องลับของลอร์ดเคเทอร์ม ไม่เคยทำอะไรนอกกรอบนอกทางอย่างการเข้าไปในเรือนต้นไม้ของตัวเองและ เต็ดดองูนกิน

“ถ้าคุณผู้หญิงสั่ง ผมก็จะตัดช่อหนึ่งส่งเข้าไปให้” แมคโดนัลด์พูด เสียงเข้ม

“โอ ขอบใจจ้ะ” เลดี้คูตว่า “ได้ ไว้คราวหน้าฉันจะสั่งให้เก็บนะ”

“แต่ตอนนี้ยังไม่สุกพร้อมเก็บครับ”

“นั่นสิ” เลดี้คูตพึมพำ “มันยังไม่เก็บละกัน ปล่อยให้สุกอย่างนั้นดีกว่า”

แมคโดนัลด์ยังคงนิ่งเงียบอย่างที่ยักทำเสมอ เลดี้คูตรวบรวมความกล้า อีกครั้ง

“ฉันจะมาคุยเรื่องสนามที่อยู่ด้านหลังสวนกุหลาบ คือฉันอยากรู้ว่า จะเอามาใช้เป็นสนามลอนโบวล์สได้ไหม เซอร์ออสวอลด์ชอบเล่นลอนโบวล์ส มากนะ”

“แล้วทำไมจะไม่ได้ล่ะ” เลดี้คูตคิดอยู่ในใจ เธอเคยเรียนเรื่องนี้มาจาก วิชาประวัติศาสตร์อังกฤษแล้วนี่นา เซอร์ฟรานซิส เดรก กับเพื่อนอัศวิน ของเขาเล่นโบว์ลิ่งกันอยู่ไม่ใช่หรือตอนที่เห็นกองเรืออาร์มาตานั้น แน่นอน ว่านั่นเป็นกีฬาสันตนาการของหนุ่มๆ และเป็นกีฬาที่แมคโดนัลด์ไม่สามารถ หาเหตุผลมาหักท้วงได้ แต่เธอก็คาดการณโดยไม่ได้คำนึงถึงนิสัยอันโดดเด่น ของหัวหน้าคนสวนผู้แสนดีคนนี้ คนที่จะหักท้วงไปเสียทุกอย่างไม่ว่าจะแนะนำ อะไรเขา

“จะใช้เพื่อการนั้นก็คงได้ครับ” แมคโดนัลด์แบ่งรับแบ่งสู้

คำพูดนั้นแฝงน้ำเสียงไม่สนับสนุน แต่วัตถุประสงค์ที่แท้จริงคือหลอก ให้เลดี้คูตทำลายตัวเอง

“ถ้าหักล้างทางพงและ - เอ่อ - ตัดแต่ง - แล้วก็ - เอ่อ - อะไรทั้งหมด
นั้นนะ” เธอพูดต่ออย่างมีความหวัง

“ชาย” แมคโดนัลด์พูดซ้ำๆ “ก็ทำได้อยู่หรอก แต่ก็แปลว่าจะต้อง
เรียกตัววิลเลียมจากแปลงข้างล่างมาช่วย”

“โอ๊ะ!” เลดี้คูตร้องอย่างไม่เข้าใจ คำว่า “แปลงข้างล่าง” ไม่สื่อถึงอะไร
ในความคิดเธอเลย นอกจากนึกถึงเพลงสกอตเพลงหนึ่งขึ้นมาวางๆ - แต่
ชัดเจนเลยว่าสำหรับแมคโดนัลด์ นั้นเป็นคำคัดค้านที่ไม่อาจเถียงให้ชนะได้

“ซึ่งก็จะน่าเสียดาย” แมคโดนัลด์ว่า

“อ้อ ใช่เลย” เลดี้คูตรับ “คงจะน่าเสียดาย” และได้แต่สงสัยว่าทำไม
เธอถึงเออออไปด้วยอย่างจริงจังแบบนั้น

แมคโดนัลด์จ้องเธอเขม็ง

“แต่แน่นอนครับ” เขาพูด “ถ้าเป็นคำสั่ง ของคุณผู้หญิง -”

เขาพูดค้างไว้แค่นั้น แต่น้ำเสียงกลับมุ่งร้ายเกินกว่าเลดี้คูตจะรับไหว
เธอยอมแพ้ทันที

“อ้อ ไม่หรอก” เลดี้คูตว่า “ฉันเข้าใจว่าเธอหมายถึงอะไร แมคโดนัลด์
มะ - ไม่หรอก ให้วิลเลียมทำงานที่แปลงข้างล่างต่อไปเถอะ”

“ผมเองก็คิดอย่างนั้นครับ คุณผู้หญิง”

“จ๊ะ” เลดี้คูตว่า “แน่นอนเลย”

“ผมก็คิดว่าคุณผู้หญิงจะเห็นด้วย” แมคโดนัลด์พูดต่อ

“อ้อ แน่นอนจ๊ะ” เลดี้คูตพูดอีก

แมคโดนัลด์ยกมือแตะหมวกแล้วเดินจากไป

เลดี้คูตถอนหายใจอย่างเศร้าๆ ขณะมองตามไป จิมมี เทชิเจอร์ ผู้กิน
ไต่กับเบคอนจนอิมแปล้แล้วก้าวออกมายืนข้างเธอที่นอกชาน เขาถอนหายใจ
ด้วยท่าทีที่ต่างจากเธอ

“เข้านี่สุดท้ายเลยนะครับ” เขาตั้งข้อสังเกต

“งั้นหรือ” เลดี้คูตตอบอย่างใจลอย “อ้อ ใช่ คงจะอย่างนั้นแหละ
ฉันไม่ได้สังเกตนะ”

“คนอื่นไปไหนกันหมดล่ะครับ ไปถือเรือในทะเลสาบหรือ”

“น่าจะเป็นอย่างนั้น หมายถึงถ้าพวกเขาไปที่นั่นฉันก็ไม่แปลกใจ
หรอก”

เลดี้คูตหันหลังกลับและเดินจ้ำอ้าวเข้าบ้านไปอีกครึ่งในทันใด เทรดเวลล์
กำลังสำรวจหม้อกาแฟพอดี

“โอ๊ะ ตายจริง” เลดี้คูตร้อง “นี่คุณ-คุณ-”

“เวดใช้ไหมครับ คุณผู้หญิง”

“ใช่ คุณเวด เขายังไม่ลงมาอีกหรือ”

“ยังเลยครับ คุณผู้หญิง”

“นี่ก็สายมากแล้วนะ”

“ครับ คุณผู้หญิง”

“โอ้ ตายแล้ว เขาคงจะลงมาไม่เวลาใดก็เวลาหนึ่ง นั่นแหละ ใช้ไหม
เทรดเวลล์”

“อ้อ แนนอนครับ คุณผู้หญิง เมื่อวานตอนเช้าคุณเวดก็ลงมาลิบเอ็ด
โมงครึ่งครับ”

เลดี้คูตเหลือบมองนาฬิกา ตอนนี้ก็อีกสิบสองนาทีจะเที่ยงแล้ว คลื่น
ความเห็นอกเห็นใจเพื่อนมนุษย์ซัดสาดใส่เธอ

“เธอนี่ไซ่ร้ายมาก ๆ เลยนะ เทรดเวลล์ ไหนจะต้องเก็บโต๊ะแล้วเตรียม
อาหารเที่ยงให้ทันบ่ายโมงอีกนะ”

“ผมชินกับวิถีของสุภาพบุรุษหนุ่มทั้งหลายแล้วละครับ คุณผู้หญิง”

คำติเตียนนั้นยังคงสุภาพและสง่างาม แต่ก็ไม่อาจเข้าใจผิดไปได้
เหมือนเวลาพระคาร์ดินัลโรมันคาทอลิกสักรูปติเตียนชาวเติร์กหรือคนนอกคริส
ตักคนที่ทำพลาดไปโดยไม่เจตนา

เลดี้คูตหน้าแดงเป็นครั้งที่สองในเช้าวันนั้น แต่ก็โดนขัดจังหวะอย่าง
นำยินดี ประตูเปิดออก และชายหนุ่มสวมแว่นผู้มีหน้าตาจริงจังคนหนึ่ง
ก็ไพล่หน้าเข้ามา

“อ้อ อยู่นี่เอง เลดี้คูต เซอร์ออสวอลด์ถามหาอยู่ครับ”

“อ้อ ฉันจะไปหาเขาเดี๋ยวนี้แหละ คุณเบตแมน”

เลดี้คูตรีบออกไป

รูเพิร์ต เบตแมน ผู้เป็นเลขาธุการส่วนตัวของเซอร์ออสวอลด์เดิน ออกไปอีกทาง ผ่านหน้าต่างที่จิมมี เทซีเจอร์ ยังคงพักผ่อนอยู่อย่างสบาย อารมณ์

“อรุณสวัสดิ์ พองโก” จิมมีทัก “ฉันว่าฉันต้องไปสักที ไปเอาอกเอาใจ สาว ๆ ที่ส่งเสียงสนุกสนานพวกนั้นเสียหน่อย จะมาด้วยไหม”

เบตแมนส่ายหน้าและรีบสาวเท้าไปตามระเบียบ แล้วเดินเข้าไปทาง หน้าต่างห้องสมุด จิมมียิ้มอย่างสบายใจเมื่ออีกฝ่ายเดินกลับเข้าไป เขากับ เบตแมนเคยเรียนด้วยกัน สมัยที่เบตแมนยังเป็นเด็กชายใส่แว่นหน้าตาจริงจัง และได้สมญานามว่าพองโกโดยไม่มีเหตุผลใดๆในโลก

จิมมีมาคิด ๆ ดูแล้วก็เห็นว่าพองโกเป็นคนเดิมคนเดียวกับสมัยก่อน ไม่มีผิด คำพูดที่ว่า “ชีวิตคือความจริง ชีวิตต้องจริงจัง” อาจเขียนขึ้นมา เพื่อเขาโดยเฉพาะ

จิมมีหาวและเดินทอดน่องไปยังทะเลสาบ สาว ๆ สามคนอยู่ที่นั่น - พวกเธอเป็นสาวที่พบเห็นได้ทั่วไป สองคนไว้ผมสั้นสีเข้มเท่าตึงหู อีกคน ก็ไว้ผมทรงเดียวกันแต่เป็นสีอ่อน คนที่หัวเราะคิกคักมากที่สุด (เขาคิดว่า) ชื่อเฮเลน - และยังมีอีกคนชื่อแนนซี - ส่วนคนที่สาม เพื่อน ๆ เรียกเธอว่า ช็อกกี้ ด้วยเหตุผลอะไรสักอย่าง เพื่อนสองคนของเธอที่อยู่กับพวกเธอมีบิล เอเวอร์สตี และรอนนี่ เดเวอโรซ์ พวกเขาทำงานในตำแหน่งไม้ประดับ อย่างแท้จริงที่กระทรวงการต่างประเทศ

“ฮัลโหล” แนนซี (หรือเป็นไปได้ว่าเฮเลน) ร้องทัก “จิมมีนะเอง แล้ว คนนั้นอยู่ไหนล่ะ คนที่ชื่ออะไรนะ”

“นี่นายคงไม่ได้กำลังจะบอกหรือไม่ใช่ไหม” บิล เอเวอร์สตี พูด “ว่าเจอร์รี เวด ยังไม่ตื่นนะ เราต้องทำอะไรสักอย่างกับเรื่องนี้แล้วนะ”

“ถ้าเขาไม่ระวัง” รอนนี่ เดเวอโรซ์ ว่า “วันหนึ่งเขาคงพลาดมือเข้าไปเลย - พอลงมาก็จะเจอว่าเป็นมือเที่ยงหรือเวลาน้ำชาแทน”

“น่าเสียดายนะ” หญิงสาวที่เพื่อน ๆ เรียกกว่าช็อกกี้เอ่ยขึ้น “เพราะ

¹ ฤงเท้า

เรื่องนี้ทำให้เลดี้คูตเป็นกังวลมาก เธอซັกจะเหมือนแม่ไก่ที่อยากวางไข่ แต่ก็ทำไม่ได้เข้าไปทุกที แย่จังเลย”

“ไปลากเขาลงจากเตียงกันเถอะ” บิลแนะนำ “ไปกัน จิมมี่”

“เดี๋ยว! ทำอะไรที่แนบเนียนกว่านั้นดีกว่า” หญิงสาวที่ชื่อช็อกส์แนะนำ
แนบเนียนเป็นคำที่เธอชอบอยู่ไม่น้อย เธอใช้บ่อยมาก

“ผมไม่ใช่คนทำอะไรแนบเนียน” จิมมี่ว่า “ทำไม่เป็นหรอก”

“ฉันพรุ่งนี้เช้าเรามาเจอกันแล้วทำอะไรสักอย่างเถอะ” รอนนี่เสนอขึ้น
ลอยๆ “อย่างปลุกเขาตื่นตอนเจ็ดโมง เอาให้คนแตกตื่นกันทั้งบ้าน จน
เทรตเวลล์ถึงกับทำหนดปลอมหลุดและกาน้ำชาร่วง เลดี้คูตตื่นเต้นตกใจ
จนเป็นลมในอ้อมแขนบิล – ให้บิลเป็นคนรับน้ำหนักรไป ส่วนเซอร์ออสวอลด์
ก็ต้องร้อง ‘ฮ่า!’ และทำเอาราคาเหล็กขึ้นหนึ่งกับอีกเศษห้าส่วนแปดจุด ส่วน
พองโกก็ต้องระเบิดอารมณ์ด้วยการปาแว่นลงกับพื้นแล้วกระتبไปเลย”

“นายยังไม่รู้จักเจอร์รีดี” จิมมี่ว่า “ฉันกลัวพูดเลยว่าน้ำเย็นปริมาณ
มากอาจ ปลุกเขาตื่นได้ – หมายถึงถ้าลงมืออย่างรอบคอบนะนะ แต่เขาก็คงจะ
แค่พลิกตัวและกลับไปนอนต่ออยู่ดี”

“โอ้! เราต้องคิดหาวิธีที่แนบเนียนกว่าการใช้น้ำเย็น” ช็อกส์ว่า

“อืม จั๊นอะไรละ” รอนนี่โพล่งออกมา ซึ่งก็ไม่มีใครพร้อมให้คำตอบ

“เราน่าจะคิดหาทางกันได้นะ” บิลว่า “ใครมีความคิดอะไรดี ๆ
บ้างไหม”

“พองโกไง” จิมมี่ร้อง “เขาอยู่ที่นั่นแล้ว กำลังรีบร้อนวิ่งวุ่นตามเคย
พองโกมีความคิดดี ๆ เสมอ เรียกว่าเป็นโซคร้ายของเขามาตั้งแต่เด็กเลยละ
ให้พองโกจัดการเรื่องนี้ดีกว่า”

คุณเบตแมนฟังคนโน้นพูดทีคนนี้พูดทีอย่างอดทน ท่าทางของเขา
เหมือนคนที่ตั้งท่าจะหนีไปให้พ้น แล้วเขาก็เสนอทางออกโดยไม่รอช้า

“ผมขอเสนอให้ใช้นาฬิกาปลุกสักเรือน” เขาพูดอย่างรวดเร็ว “ผมเอง
ก็ใช้อยู่เรือนหนึ่งเพราะกลัวจะหลับเพลิน ผมว่าการยกน้ำชಾಯามเข้าเข้าไป
อย่างเงียบ ๆ บางทีก็ไร้ประสิทธิภาพเกินกว่าจะทำให้ใครตื่นได้”

แล้วเขาก็รีบเดินจากไป

“นาฬิกาปลุกสักเรือน” รอนนี่ส่ายหน้า “นาฬิกาปลุกหนึ่งเรือน ต้องใช้สักโหล่นั้นแหละถึงจะทำให้เจอร์รี เวด สะเทือนได้”

“งั้นก็เอาสิ ทำไมจะไม่ได้ล่ะ” บิลหน้าแดงและกระตือรือร้นขึ้นมา “รู้แล้ว เราทุกคนเข้าไปที่เมืองมาร์เก็ตเบสซิงกันเถอะ แล้วก็ซื้อนาฬิกาปลุกมาคนละเรือนไป”

เสียงหัวเราะและเสียงแสดงความเห็นดังขึ้น บิลกับรอนนี่ออกไปซัปรดมา ส่วนจิมมี่ก็ได้รับมอบหมายให้ไปสวดนมที่ห้องอาหาร เขากลับมาอย่างรวดเร็ว

“เขาลงมาแล้วจริง ๆ กำลังทำเวลาชดเชยกับที่เสียไปและรีบกินขนมปังปิ้งกับแยมอยู่ เราจะกันไม่ให้เขาไปกับเราได้ยังไง”

ทุกคนตัดสินใจว่าต้องไปคุยกับเลดี้คูตและให้เธอช่วยรั้งเขาไว้ จิมมี่กับแนนซีและเฮเลนรับหน้าที่นี้ เลดี้คูตทั้งประหลาดใจและเป็นกังวล

“จะเล่นตลกกรี คุณจะระวังตัวกันใช่ไหม หนูมุ่ม ๆ คือพวกคุณจะต้องไม่ทำเฟอร์นิเจอร์พังหรือทำลายข้าวของ หรือใช้น้ำเป็ลียงเกินไบนะ เราต้องส่งบ้านนี้คืนอาทิตย์หน้าแล้ว ฉันไม่อยากให้ลอร์ดเคเทอร์มิดคิดว่า—”

บิลที่เพิ่งกลับมาจากโรงรถแทรกขึ้นเพื่อรับรอง

“ไม่เป็นไรหรอกครับ เลดี้คูต คือว่าบันเดิล เบรนต์ - ลูกสาวของลอร์ดเคเทอร์มิดนะครับ - เป็นเพื่อนรักผม และสำหรับรายนั้น ไม่มีอะไรหยุดเธอได้ - ไม่มีเลย! เชื่อมผมเถอะครับ แล้วจะว่าไปเราก็ไม่ได้จะทำอะไรเสียหายงานนี้จะทำกันเงียบ ๆ นะ”

“แนบเนียนด้วย” หญิงสาวที่ชื่อซ็อกส์พูด

เลดี้คูตเดินอย่างเคร่ง ๆ อยู่นอกชาน พอดีกับที่เจอร์รัลด์ เวด โผล่ออกมาจากห้องอาหาร จิมมี่ เทซเจอร์ เป็นชายหนุ่มหน้าอ่อนวัยและผิวขาวก็จริงแต่คงพูดได้ว่าเจอร์รัลด์ เวด นั้นขาวกว่าและใบหน้าอ่อนวัยกว่า อีกทั้งสีหน้าว่างเปล่านั้นก็ทำให้จิมมี่ดูหน้าตาฉลาดเฉลียวขึ้นมาทันที

“อรุณสวัสดิ์ครับ เลดี้คูต” เจอร์รัลด์ เวด ทัก “คนอื่นไปไหนกันหมดหรือ”

“ไปมาร์เก็ตเบสซิงกันหมดเลย” เลดี้คูตว่า

“ไปทำไมครับ”

“คงเล่นตลกอะไรสักอย่างนะ” เลดี้คูตพูดด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำแฝงแววโศก

“เล่นตลกกันแต่เข้าขนาดนี้เชียว” คุณเวดว่า

“ก็ไม่เข้าเท่าไรแล้วนะ” เลดี้คูตเน้นเสียง

“ผมคงจะลงมาสายไปหน่อย” คุณเวดพูดตรงๆ “เรื่องนี้ก็แปลกจริงๆ นะ ไม่ว่าจะไปพักที่ไหน ผมเป็นต้องลงมาคนสุดท้ายทุกที”

“แปลกมากๆ” เลดี้คูตว่า

“ไม่รู้ทำไมเหมือนกัน” คุณเวดพูดพลางใช้ความคิด “แน่นอนเลยว่าให้ผมนึกยังไงก็นึกไม่ออก”

“คุณก็แค่ลุกจากเตียง ดีไหม” เลดี้คูตแนะนำ

“อ้อ!” คุณเวดร้อง ความเรียบง่ายของทางออกนั้นดูเหมือนจะทำให้เขารู้

เลดี้คูตพูดต่ออย่างจริงจัง

“ฉันได้ยินเซอร์ออสวอลด์พูดหลายต่อหลายครั้งว่า ไม่มีอะไรที่จะทำให้คนหนุ่มประสบความสำเร็จในโลกได้เหมือนการมีนิสัยตรงต่อเวลาอีกแล้ว”

“อ้อ ผมรู้” คุณเวดว่า “ผมต้องตรงเวลาแน่ถ้าอยู่ในเมือง คือผมต้องไปถึงกระทรวงการต่างประเทศเจ้าเท่านั้นไม่เกินสิบเอ็ดโมงนะ คุณต้องไม่คิดว่าผมเป็นคนเฉื่อยและอยู่ตลอดเวลาเนะ เลดี้คูต ว่าแต่ดอกไม้พวกนั้นที่อยู่ตรงแปลงข้างล่างนั้นนะ สวยสุดยอดไปเลยนะ ผมจำชื่อไม่ได้ แต่ที่บ้านเราก็มียี่ - เจ้าดอกไม้ม่วงอ่อนอะไรสักอย่างนั้นแหละ น้องสาวผมบ้าทำสวนมาก”

เลดี้คูตหันเหความสนใจมาที่เรื่องนี้ทันที ความรู้สึกผิดวาบขึ้นในใจเธอ

“คนสวนของคุณเป็นคนยังไง”

“อ้อ มีแค่คนเดียว รู้สึกว่าจะแก่แล้วนะ เขาไม่รู้อะไรมาหรอก แต่ก็ทำตามที่เราสั่ง นั่นก็ยอดเยี่ยมแล้วใช้ไหมล่ะ”

เลดี้คูตตอบว่าเธอเห็นด้วยตามนั้นโดยใช้น้ำเสียงที่แสดงความรู้สึกลึกซึ้ง นั่นเป็นน้ำเสียงที่มีคุณประโยชน์ต่อเธออย่างมากในฐานะนักแสดงที่สามารถสื่ออารมณ์อันหลากหลาย พวกเขาเริ่มแลกเปลี่ยนความเห็นกัน

เกี่ยวกับความร้ายกาจของคนสวน

ในระหว่างนั้นการเดินทางก็เป็นที่ไปด้วยดี ศูนย์การค้าสำคัญของมาร์เก็ต
เบลซึ่งโดนชาวคณะบุกเข้าไปถามหาหาฬิกาปลุกอย่างกะทันหัน จนเจ้าของ
กิจการรุงงไม่เบา

“ถ้าบ้านเดิลอยู่ที่นั่นด้วยก็ดีสิ” บิลพิมพ์ “นายรู้จักเธอใช่ไหม จิมมี
ไอ้ นายต้องชอบเธอแน่ เธอเป็นผู้หญิงที่ยอดเยี่ยม – เป็นคนจิตใจกว้างขวาง
จริง ๆ – และชอบบอกเลเยนะ เธอมีสีมอมด้วย นายรู้จักเธอใช่ไหม รอนนี่”

รอนนี่สั่นศีรษะ

“ไม่รู้จักบ้านเดิลหรือสิ ไปมุดหัวอยู่ที่ไหนมา เธอโดดเด้นจะตาย”

“ทำอะไรให้แบบเนียนหน่อยสิ บิล” ซีออล์ว่า “หยุดพูดไปเรื่องถึง
เพื่อนผู้หญิงของคุณแล้วเข้าเรื่องเสียทีเถอะ”

คุณแมร์กาทรอยด์ เจ้าของร้านแมร์กาทรอยด์ส เอ่ยอย่างแคล่วคล่อง

“ถ้าผมจะขออนุญาตแนะนำนะครับ คุณผู้หญิง คงต้องขอบอกว่า –
อย่าเลือกเรือนที่ราคา 7.11 ปอนด์เลย มันเป็นนาฬิกาที่ตั้งอยู่หอรอก – คือว่าผม
ไม่ได้ด้อยค่ามันนะ แต่แน่นอนว่าก็ขอแนะนำให้เลือกแบบที่ราคา 10.6 ปอนด์
ดีกว่า ง่ายเพิ่มอีกหน่อยแต่คุ้มค่า แบบนั้นไว้ใจได้แน่ เข้าใจนะครับ ผม
ไม่อยากให้คุณต้องมาพูดทีหลังว่า –”

ทุกคนเห็นได้ชัดว่าต้องหยุดปากคุณแมร์กาทรอยด์ให้เหมือนปิดก๊อก

“เราไม่ได้ต้องการนาฬิกาที่ไว้ใจได้” แนนชีว่า

“จะใช้แค่วันเดียนะ เท่านั้นเลย” เฮเลนพูดต่อ

“เราไม่อยากได้นาฬิกาที่ทำงานอย่างแบบเนียน” ซีออล์พูด “แค่อยาก
ได้เรือนที่เสียงดังฟังชัด”

“เราอยากได้ –” บิลเริ่มเอ่ย แต่ก็พูดไม่จบ เพราะจิมมีผู้ชื่นชอบ
เครื่องยนต์กลไกก็หาวิธีการทำงานของกลไกได้ในที่สุด แล้วตลอดเวลาห้านาที
ต่อมา ร้านก็หนวทู่ไปด้วยเสียงดังสนั่นของนาฬิกาปลุกหลายเรือน

สุดท้ายพวกเขาเลือกเรือนที่ปลุกได้อย่างดีเยี่ยมมาหกรเรือน

“จะว่าไปแล้ว” รอนนี่พูดอย่างใจกว้าง “ฉันจะซื้อแทนพองโกเรือนหนึ่ง
ด้วย เขาเป็นเจ้าของความคิดแท้ๆ คงน่าเสียดายถ้าเขาไม่มีส่วนร่วม ต้องมี

ตัวแทนเขาในบรรดานาฬิกาที่จะปรากฏโฉมสิ”

“ใช่เลย” บิลพูด “และนั่นก็จะซื้อเพิ่มอีกเรือนแทนเลดี้คู้ต ยิ่งเยอะยิ่งสนุกไง และเธอก็กำลังเจองานยากเสียด้วย ปานนี้หน้าจะเบือเจอร์รี่เต็มทีแล้ว”

ที่จริงในนาฬิกาที่นี้ เลดี้คู้ตกำลังเล่าเรื่องเกี่ยวกับแมคโดนัลด์และลูกพีชหวานอร่อยอย่างละเอียดยืดยาว แล้วเธอก็กำลังสนุกสนานมากทีเดียว

ทุกคนได้รับหอนาฬิกาและจ่ายเงินกันเสร็จสรรพ คุณเมอร์กาทรอยด์มองรถที่ขับออกไปด้วยความรู้สึกประหลาดใจ คนหนุ่มสาวชนชั้นสูงสมัยนี้มีชีวิตชีวาดีจริง มีชีวิตชีวามากทีเดียว แต่กลับเข้าใจไม่ง่ายเลยสักนิด เขาหันไปต้อนรับภรรยาของวิศวกรคนหนึ่งอย่างโล่งใจ เธอต้องการกาน้ำชาแบบใหม่ที่ไม่มีน้ำหยดเลอะเทอะ

บทที่ 2

เกี่ยวกับนาฬิกาปลุก

“ก๊นั้ เราจะวางไว้ตรงไหนดี”

มือต่ำจบบลงแล้ว เลดี้คูตได้รับมอบหมายหน้าที่อีกครั้ง แต่เซอร์ออสวอลด์มาช่วยไว้ทันอย่างไม่คาดคิดด้วยการแนะนำให้เล่นไพ่บริดจ์ - ซึ่งจะเรียกว่าแนะนำก็คงไม่ถูกต้องเสียทีเดียว เพียงแค่เซอร์ออสวอลด์ในฐานะหนึ่งใน “ผู้นำวงการอุตสาหกรรม” (ติดอันดับ 7 ในบทความชุดที่ 1) แสดงความชื่นชอบต่อสิ่งใด ผู้คนรอบข้างก็จะรีบปรับเปลี่ยนตัวเองตามความประสงค์ของชายผู้ทรงอิทธิพลคนนี้

รูเพิร์ต เบตแมน และเซอร์ออสวอลด์จับคู่กันแข่งกับเลดี้คูตผู้คู่กับเจอร์ลัด เวด ซึ่งเป็นการจับคู่ที่ทุกคนพอใจมาก เซอร์ออสวอลด์เล่นไพ่บริดจ์ได้ดีอย่างยิ่งเหมือนกับเวลาทำสิ่งอื่นๆ นั่นแหละ และเขาก็ชอบคู่เล่นที่มีฝีมือทัดเทียม เบตแมนเป็นนักเล่นไพ่บริดจ์ผู้มีฝีมือพอๆ กับการเป็นเลขานุการ ทั้งเขาและเซอร์ออสวอลด์จดจ่ออยู่แต่กับไพ่ในมือ จะมีก็เพียงส่งเสียงสั้นๆ ห้วนๆ “สองโนทรัมป์” “ดับเบิล” “สามโพดำ” ส่วนเลดี้คูตกับเจอร์ลัด เวด นั้นเป็นกันเองและชอบเถลไถลออกนอกเรื่อง และชายหนุ่มก็อดไม่ได้ที่จะพูดสรุปแต่ละมือ “ให้ตายสิ คูชา ตานี้คุณเล่นได้เยี่ยมมาก” ด้วยน้ำเสียงชื่นชมอย่างชัดเจน ซึ่งทำให้เลดี้คูตรู้สึกทั้งแปลกใหม่และได้รับการปลอบประโลมอย่างยิ่ง แถมพวกเขายังได้ไพ่ที่ดีมากอีกด้วย

คนอื่น ๆ น่าจะตื่นรำไปกับเพลงจากวิทยุอยู่ในห้องตื่นรำใหญ่ แต่ความจริงแล้วพวกเขาจับกลุ่มกันแถวประตูห้องนอนของเจอร์ลด์ เวด และบรรยายกาศก็เต็มไปด้วยเสียงหัวเราะคิกคักกับเสียงเข้มนาฬิกาเดินดังสนั่น

“วางเรียงแถวใต้เตียงเลย” จิมมีเสนอเพื่อตอบคำถามของบิล

“แล้วจะตั้งไว้ที่เท่าไรดี หมายถึงกี่โมงนะ เอาให้เหมือนกันหมดเลย จะได้ตั้งพร้อมกันทีเดียว หรือจะตั้งเวลาห่างกันเป็นระยะๆดี”

ประเด็นนี้เป็นที่ถกเถียงกันอย่างร้อนแรง ฝ่ายหนึ่งเถียงว่า สำหรับคนไข้เซาระดับแชนบ็อยอย่างเจอร์รี่ เวด จำเป็นต้องให้นาฬิกาปลุกแปดเรือนส่งเสียงปลุกพร้อมกัน อีกฝ่ายเห็นแย้งไปทางสนับสนุนเรื่องเสียงที่สม่ำเสมอและยาวนาน

ท้ายที่สุดฝ่ายหลังก็ชนะ โดยจะตั้งนาฬิกาให้ดังต่อๆกัน เริ่มจาก 6.30 น.

“ก็หวังว่า” บิลพูดอย่างมีศีลธรรม “วิธีนี้จะให้ทเรียนกับเขาอะ”

“ดีเลย ดีเลย” ซ็อกส์พูด

ภารกิจชอนนาฬิกาเพิ่งเริ่มขึ้นเมื่อมีคนส่งเสียงเตือนทันใด

“เฮ้” จิมมีร้อง “มีคนขึ้นบันไดมา”

ความแตกตื่นบังเกิด

“ไม่เป็นไร” จิมมีว่า “พองโกนะ”

คุณเบตแมนถือโอกาสในขณะที่ตนเองเป็นดัมมี่ซึ่งไม่ได้เล่นในตานั้นขึ้นไปหยิบผ้าเช็ดหน้าที่ห้อง เขาหยุดระหว่างทางและกวาดตามองสถานการณ์จากนั้นก็แสดงความเห็นออกมา เป็นความคิดเห็นเรียบง่ายแต่เข้าที่

“เขาจะได้ยินเสียงเข้มนาฬิกาตอนเข้านอนนะ”

ผู้สมรู้ร่วมคิดทั้งหลายต่างมองหน้ากัน

“ฉันบอกแล้วใช่ไหมล่ะ” จิมมีพูดด้วยน้ำเสียงนับถือ “พองโกมีสมองเสมอจริงๆ!”

แล้วคนมีสมองก็เดินผ่านไป

“ก็จริงนะ” รอนนี่ เดเวอโรซ์ ยอมรับพลางเอียงศีรษะไปข้างหนึ่ง “นาฬิกาแปดเรือนเดินพร้อมกันจะต้องส่งเสียงสะเทือนเลื่อนลั่นแน่ ต่อให้เป็น

เจอร์รี่ผู้โง่งงาก็ไม่น่าจะไม่ได้ยินหรอกนะ แล้วเขาคงจะเดาได้ว่าต้องมีอะไรไม่ชอบมาพากลสักอย่าง”

“ฉันไม่แน่ใจว่าเขาจะเป็นอย่างนั้นนะ” จิมมี เทซีเจอร์ ว่า

“เป็นอะไร”

“เป็นคนโง่งงอย่างที่พวกเราทุกคนคิดไง”

รอนนี่จ้องหน้าเขา

“เราทุกคนรู้จักเจอร์รี่ดีนี่นา”

“จริงหรอ” จิมมีว่า “บางทีฉันก็คิดนะว่า - แหม ก็ไม่น่าจะมีใครโง่งงไปได้แบบที่เจอร์รี่ทำตัวให้ใครๆ เห็นนะสิ”

ทุกคนมองเขา มีแววจริงจังบนใบหน้าของรอนนี่

“จิมมี” เขาว่า “นายก็มีสมองเหมือนกันนี่”

“พองโกคนที่สองเลยละ” บิลพูดให้กำลังใจ

“แหม ก็แค่คิดขึ้นมาได้เอง แค่นั้นเลย” จิมมีแก้ตัว

“โอ๊ะ! ทุกคนอย่ามัวแต่พูดอะไรเนียนๆ กันอยู่แบบนี้เลย” ซ็อกส์ร้อง “เราจะทำอะไรกับนาฬิกาพวกนี้ดี”

“นั่นพองโกกลับมาอีกแล้ว ลองถามเขาดีกว่า” จิมมีแนะ

พองโกสรุปประเด็นเมื่อถูกเร่งเร้าให้ใช้สมองขบคิดเรื่องดังกล่าว

“รอนนี่เขาเข้านอนและหลับไปแล้ว จากนั้นก็ค่อยเข้าไปในห้องอย่างเงียบๆ แล้ววางนาฬิกาไว้ที่พื้น”

“เจ้าหนูพองโกพูดถูกอีกแล้ว” จิมมีว่า “พอให้สัญญาณ ทุกคนก็เข้าไปวางนาฬิกา นะ จากนั้นเราก็ลงไปข้างล่าง จะได้ไม่มีใครสงสัย”

การเล่นไปไฟปริตจยังดำเนินต่อไป - แต่ต่างจากเดิมเล็กน้อย ตอนนี้อยู่เซอร์ออสวอลด์เล่นกับภรรยาของตน และคอยชี้ให้เธอเห็นความผิดพลาดของตัวเองระหว่างเล่นแต่ละจะมีอย่างใส่ใจ เล็ดตุ้ยยอมรับคำตำหนิอย่างอารมณ์ดีโดยไม่ได้สนใจโยติอะไรเลย เธอยังคงทำผิดซ้ำอีก ไม่ใช่หนึ่งครั้ง แต่หลายครั้งทีเดียว

“เข้าใจแล้วค่ะ ที่รัก คุณน่ารักจังที่อุตส่าห์บอกฉัน”

แล้วเธอก็ทำผิดพลาดแบบเดิมเป๊ะต่อไป

ส่วนเจอร์ลด์ เวด ก็พูดกับพองโกเป็นระยะ ๆ ว่า

“เล่นได้ดีนี่ คู่ขา เล่นได้ดีมาก”

บิล เอเวอร์สลี กำลังคิดคำนวณอยู่กับรอนนี่ เดเวอโรซ์

“สมมติว่าเขาขึ้นนอนราวเที่ยงคืน นายคิดว่าเราน่าจะให้เวลาเขาสักเท่าไรดี - หนึ่งชั่วโมงไหม”

เขาหา

“แปลกดีนะ - ปกติกันว่าฉันจะไปนอนได้ก็ตีสาม แต่คืนนี้ พอรู้ว่าเราต้องอยู่ตึกกันสักหน่อย ฉันเลยยอมแลกทุกอย่างให้ได้เป็นเด็กดีของแม่และเข้านอนทันทีเลย”

ทุกคนเห็นด้วยว่ารู้สึกแบบเดียวกัน

“มาเรียที่รัก” เซอร์ออสวอลด์เสียงดั่งขึ้นด้วยความหงุดหงิดเล็กน้อย “ผมบอกคุณซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าอย่าลืงเลเวลาคณะจะลงไปพลอก หน้าคุณมันฟ้องจนรู้กันทั้งโตะแล้ว”

เลดี้คูตมีคำตอบที่ดีมากสำหรับคำตำหนินี้ - นั่นคือในเมื่อเซอร์ออสวอลด์เป็นดัมมี่ เขาไม่มีสิทธิ์ที่จะออกความเห็นในการเล่นมือนั้น แต่เธอไม่ได้พูดออกไป เพียงแค่อ้อมอย่างใจดี โนม์ทรงอกอันใหญ่โตออกไปเหนือโตะ และสายตาก็จับจ้องแน่นไปยังมีมือของเจอร์ลด์ เวด ซึ่งนั่งอยู่ทางขวาของเธอ

ความกังวลของเธอคลายลงเมื่อเห็นว่าเขามีไฟควีน เธอลงไฟแจ็กและได้กินในรอบนั้น แล้วจึงทิ้งไฟ

“สี่ทริกกับหนึ่งรับเบอร์” เธอประกาศ “ฉันว่าฉันโชคดีมากที่ได้สี่ทริกเมื่อก็”

“โชคดี” เจอร์ลด์ เวด พึมพำขณะดันเก้าอี้ไปด้านหลังและเดินไปสมทบกับคนอื่น ๆ แถวเตาผิง “เธอบอกว่าตัวเองโชคดี ต้องจับตาดูผู้หญิงคนนั้นเสียแล้ว”

เลดี้คูตกำลังรวบรวมธนบัตรและเหรียญเงิน

“ฉันรู้ว่าตัวเองไม่ได้เล่นเก่งอะไรนัก” เธอประกาศด้วยน้ำเสียงเศร้า ๆ แต่แฝงไปด้วยความพึงพอใจ “แต่ฉันโชคดีมากจริงๆ กับการเล่นเกมนี้”

“คุณไม่มีวันเป็นนักเล่นไฟปริตจ์ได้หรอก มาเรีย” เซอร์ออสวอลด์ว่า

“ใช่ค่ะ ที่รัก” เลดี้คูตตอบ “ฉันรู้อยู่แล้วว่าไม่มีวันเป็นไปได้ ก็คุณคอยบอกฉันอยู่ประจำ และฉันก็พยายามอย่างหนักจริงๆ”

“เธอพยายามจริงๆ นั่นแหละ” เจอร์ลด์ เวต พูดด้วยเสียงซอโตไวเช (แฉ่วเบา) “ไม่มีการหลอกทำอะไรเลย เธอคงจะเอาหัวขาดไหล่คุณไปแล้ว ถ้าไม่สามารถมองไฟในมือคุณด้วยวิธีอื่นนะนะ”

“ผมรู้ว่าคุณพยายาม” เซอร์ออสวอลด์ว่า “เพียงแต่คุณไม่มีสัญชาตญาณด้านการเล่นไฟเอาซะเลย”

“ฉันรู้ค่ะ ที่รัก” เลดี้คูตพูด “คุณบอกฉันอย่างนั้นตลอด และคุณติดฉันอยู่ลึบซึลลิ่งนะ ออสวอลด์”

“จริงหรอ?” เซอร์ออสวอลด์ดูประหลาดใจ

“ค่ะ หนึ่งพันเจ็ดร้อย - แปดปอนด์ กับอีกลึบซึลลิ่ง คุณให้ฉันมาแค่แปดปอนด์”

“แยจ้ง” เซอร์ออสวอลด์ว่า “ผมผิดเอง”

เลดี้คูตยิ้มให้เขาเศร้าๆ และหยิบธนบัตรลึบซึลลิ่งไปอีกใบ เธอชื่นชอบในตัวสามีมาก แต่ก็ไม่คิดให้เขาโกงเงินลึบซึลลิ่งของเธอ

เซอร์ออสวอลด์เดินไปที่โต๊ะด้านข้างแล้วบริการวิสกี้และโซดา เป็นเวลาเที่ยงคืนครึ่งแล้วเมื่อทุกคนกล่าววราตรีสวัสดิ์และแยกย้าย

รอนนี่ เดเวอไรซ์ ซึ่งพักอยู่ข้างห้องของเจอร์ลด์ เวต ได้รับมอบหมายให้รายงานความคืบหน้า พอดีหนึ่งลึบซึลลิ่งห้าบาท เขาก็ย่องขึ้นไปเคาะประตูห้องทุกคน ชาวคณะทั้งที่สวมชุดนอนแล้วและที่ยังแต่งตัวเต็มยศก็มารวมตัวกันพร้อมกับตุ้มเถียง ส่งเสียงหัวเราะคิกคัก และกระซิบเสียงแฉ่วๆ

“ไฟห้องเขาดับไปเมื่อยี่สิบนาทีที่แล้ว” รอนนี่รายงานด้วยเสียงกระซิบแหบๆ “นึกว่าเขาจะไม่ปิดไฟเสียแล้ว ผมเพิ่งเปิดประตูและมองเข้าไปดูเหมือนเขาจะหลับสนิทแล้วละ ทีนี้จะเอาอย่างไรต่อ”

นาฬิกาถูกนำมารวมกันอย่างจริงจังอีกครั้ง จากนั้นก็ยังมีอุปสรรคอีกอย่างตามมา

“เราพรอดพรวดเข้าไปพร้อมกันหมดไม่ได้ ไม่งั้นต้องเดินกันเป็นแถวยาวเพื่อขลุ่ยเลย ต้องให้คนหนึ่งลงมือ และคนอื่นๆ ช่วยส่งของให้จาก

ประตูกี่ได้”

การตกเตียงอย่างเผ็ดร้อนเกิดขึ้นว่าเลือกใครจึงจะเหมาะสม

หญิงสาวสามคนถูกปฏิเสธด้วยเหตุผลที่ว่าพวกเธอจะหัวเราะคิกคัก ส่วนบิล เอเวอร์สตี ถูกปฏิเสธด้วยเหตุผลเรื่องความสูง น้ำหนัก และผีเสื้อหนัก ทั้งยังชุ่มชุ่มอีกต่างหาก ซึ่งเขาปฏิเสธเรื่องหลังนี้หัวชนฝา จิมมี เทซีเจอร์ กับรอนนี่ เดเวอโรซ์ ผ่านการพิจารณาว่าน่าจะทำได้ แต่ท้ายที่สุดเสียงส่วนใหญ่ยืนยันที่จะเลือกกูเวิร์ต เบตแมน

“พองโกนี่แหละเหมาะ” จิมมีเห็นด้วย “จะว่าไป พองโกเดินเหมือนแมวอยู่นะ - เดินแบบนั้นแสมอเลย และถ้าเผื่อเจอร์รี่ตื่นขึ้นมา พองโกก็จะคิดหาเรื่องไร้สาระมาพูดกับเขาได้ ก็พวกอะไรที่ฟังเข้าท่าซึ่งจะทำให้เขาสงบอารมณ์และไม่สงสัยต่อนะ”

“อะไรที่แนบเนียน” หญิงสาวที่ชื่อช็อกส์เสนอพลางครุ่นคิด

“ใช่เลย” จิมมีว่า

พองโกทำงานได้เรียบร้อยและมีประสิทธิภาพ เขาเปิดประตูห้องนอนอย่างระมัดระวังแล้วหายเข้าไปในความมืดโดยถือนาฬิกาเรือนใหญ่ที่สุดเข้าไปด้วยสองเรือน หนึ่งนาฬิกาหรือสองนาฬิกาต่อมา เขาก็ปรากฏตัวอีกครั้งที่ธรณีประตูและรับนาฬิกาไปอีกสองเรือน จากนั้นก็ทำเช่นนี้อีกสองครั้ง ในที่สุดเขาก็ไถลออกมา ทุกคนกลั่นใจ เงียบหุบฟัง และยังคงได้ยินเสียงหายใจเป็นจังหวะของเจอร์ลด์ เวด แต่มันถูกกลบฝังอยู่ภายใต้เสียงเข็มนาฬิกาปลุกแปดเรือนของคุณแมอร์กาทรอยด์ที่เดินอย่างแข็งขันราวผู้มีชัย

บทที่ 3

เรื่องตลกที่เหลวไม่เป็นท่า

“เที่ยงแล้ว” ซ็อกส์พูดอย่างสิ้นหวัง

เรื่องตลก - ในฐานะที่เป็นเรื่องตลก - ไม่ได้ดำเนินไปด้วยดีเลย แต่ นาฬิกาปลุกก็ได้ทำหน้าที่แล้ว นาฬิกาพวกนั้นดังปลุกขึ้น - อย่างแข็งขันและ เอลีออง (กระตือรือร้น) จนยากจะมีเสียงใดกลบได้ และทำเอารอนนี่ เดเวอโรซ์ กระโดดผลุงจากเตียงด้วยความสับสนว่าวันสิ้นโลกมาถึงแล้ว ถ้าเสียงปลุก ยังส่งผลกับห้องข้างๆ ได้ถึงเพียงนั้น แล้วในระยะใกล้จะเป็นอย่างไรกันนะ รอนนี่ผลุนผลันออกไปที่ทางเดินและแนบหูเข้ากับรอยแยกประตู

เขาคาดว่าจะได้ยินคำหยาดคาย - ทั้งคาดการณ์อย่างมั่นใจและคาดหมาย ด้วยสติปัญญา แต่กลับไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย กล่าวคือเขาไม่ได้ยินสิ่งใด ก็ตามที่คาดไว้ นาฬิกายังเดินเป็นปกติ - โดยเดินเสียงดังอย่างแข็งกร้าวและ โกรธกรี้ยว และทันใดนั้นนาฬิกาอีกเรือนก็ดังขึ้น มันแผดเสียงดังลั่นระคายหู ที่น่าจะทำให้คนหูหนวกหงุดหงิดมากที่สุดทีเดียว

ไม่ต้องสงสัยเลยว่านาฬิกาทำหน้าที่ของตนอย่างซื่อสัตย์ ทุกเรือน ทำได้ดี ดีกว่าที่คุณเมอร์กาทรอยด์อวดอ้างไว้เสียอีก แต่ดูเหมือนมันจะเจอ คู่ปรับที่สมน้ำสมเนื้ออย่างเจอร์ลด์ เวต

ชาวคณะดูท่าจะหมดหวังกันแล้วกับเรื่องนี้

“ไอ้หนุ่มนี่ไม่ใช่มนุษย์” จิมมี เทซิเจอร์ กัดฟันพูด

“คงคิดว่าไต่ยีนเสียงโทรศัพท์แว่วมาไกลๆ แล้วก็พลิกตัวและหลับต่อ”
เฮเลน (หรือเป็นไปได้อาเนซี) แนะ

“ผมรู้สึกว่าเป็นเรื่องนี่ไม่ปกติเอามากๆ นะ” รูเพิร์ต เบตแมน พูดอย่าง
จริงจัง “ผมว่าเขาควรไปหาหมอ”

“อาจเป็นโรคอะไรสักอย่างเกี่ยวกับแก้วหูก็ได้” บิลแนะด้วยความหวัง
“นี่ ถ้าถามฉันนะ” ซ็อกส์เอ่ยขึ้น “ฉันว่าเขาหลอกเรา นาฬิกาปลุก
ต้องทำให้เขาตื่นอยู่แล้ว แต่เขาอยากให้เราเสียหน้า เลยแกล้งทำเป็นไม่ได้ยิน
อะไรเลย”

ทุกคนมองซ็อกส์อย่างนับถือและชื่นชม

“ก็เป็นไปได้อยู่” บิลว่า

“เรื่องของเธอคือเขาทำได้แบบเนียนดีนั่นแหละ” ซ็อกส์ว่า “แต่ยี่เก็รู
เขาจะลงมากินมือเช้าวันนี้สายเป็นพิเศษ – เพื่อแสดงให้เราเห็น”

และเพราะตอนนี้เข้มนาฬิกาซ้บอเวลาเลยเที่ยงไปหลายนาทีแล้ว
ทุกคนจึงเห็นพ้องว่าทฤษฎีของซ็อกส์นั้นถูกต้อง มีเพียงรอนนี่ เดเวอโรซ์
ที่ไม่เห็นด้วย

“คุณลืมไปแล้วสิ ผมอยู่หน้าประตูตอนที่นาฬิกาปลุกเรอแรกดัง
ไม่ว่าหลังจากนั้นเจอร์รี่จะตัดสินใจทำอะไร นาฬิกาเรอแรกจะต้องทำให้เขา
ตกใจอยู่ดี เขาน่าจะหลุดออกมาบ้าง คุณวางมันไว้ที่ไหนนะ พงโก”

“บนโต๊ะตัวเล็กข้างหูเขาเลย” คุณเบตแมนว่า

“เข้าใจคิดนะ พงโก” รอนนี่ชม “ที่นี้บอกหน่อยสิ” เขาหันไปหาบิล
“ถ้าริงคุณภาพิตเสียงดังเริ่มส่งเสียงในรัศมีไม่กี่นิ้วจากหูนายเวลาหกโมงครึ่ง
ในตอนเช้า นายจะว่ายังไง”

“โอ้ พระเจ้า” บิลร้อง “ฉันคงจะพูดว่า—” เขาชะงัก

“ใช่เลย ก็ต้องพูดแบบนั้นอยู่แล้วสิ” รอนนี่ว่า “ฉันก็เหมือนกัน
ใครๆ ก็คงเหมือนกันทั้งนั้น เรียกได้ว่าเป็นธรรมชาติของมนุษย์นะ แต่นี่กลับ
ไม่เป็นเช่นนั้น ฉันเลยจะบอกว่าพงโกพูดถูก – ถูกตามเคยนั่นแหละ – เจอร์รี่
เหมือนจะเป็นโรคเกี่ยวกับแก้วหูนะ”

“ตอนนี้เที่ยงยี่สิบนาทีแล้ว” หญิงสาวสักคนเอ่ยขึ้นอย่างเศร้าใจ

“ฉันว่า” จิมมีพูดซ้ำๆ “แบบนี้ดูเกินไปหน่อยหรือเปล่า คือจะว่าเป็นเรื่องตลกก็ใช้อยู่ แต่นี่มันมากไปหน่อย ทำแบบนี้กับสามีภรรยาคุณก็ออกจะแรงเกินนะ”

บิลมองเขา

“นายกำลังจะพูดอะไร”

“คือ” จิมมีว่า “ไม่รู้ทำไมเหมือนกัน – แต่แบบนี้ดูไม่เหมือนเจอร์รี่เลย” เขารู้สึกว่าสิ่งที่ตั้งใจจะสื่อออกไปนั้นอธิบายเป็นคำพูดได้ยาก เขาไม่อยากพูดมากเกินไป แต่ถึงกระนั้น – เขาเห็นรอนนี่มองมา จู่ๆ รอนนี่ก็ตื่นตัวขึ้น

จังหวะนั่นเอง เทรดเวลล์ก็เข้ามาในห้องและมองไปรอบตัวอย่างไม่แน่ใจ

“ผมนึกว่าคุณเบตแมนอยู่ที่นั่นเสียอีก” เขาอธิบายเป็นเชิงขอโทษ

“เพิ่งเดินออกไปทางหน้าต่างเดี๋ยวนี้เอง” รอนนี่บอก “มีอะไรให้ช่วยไหม”

สายตาของเทรดเวลล์เลื่อนจากเขาไปหาจิมมี เทซีเจอร์ แล้วเลื่อนกลับมาอีกครั้ง แล้วชายหนุ่มสองคนก็ออกจากห้องไปพร้อมเขาราวกับรู้ตัวว่าโดนคัดเลือก เทรดเวลล์ปิดประตูห้องอาหารอย่างระมัดระวังตามหลัง

“เออละ” รอนนี่เอ่ยขึ้น “มีอะไร”

“คุณเวดยังไม่ลงมาครับ ผมเลยถือวิสาสะส่งวิลเลียมขึ้นไปห้องเขา”

“แล้วไง”

“วิลเลียมวิ่งหน้าต่างตื่นลงมาครับ” เทรดเวลล์หยุดพูดไป – เหมือนหยุดเพื่อเตรียมใจ “ผมเกรงว่าคุณผู้ชายท่านนั้นจะเสียชีวิตระหว่างหลับครับ”

จิมมีและรอนนี่ต่างมองหน้าเขา

“เหลวไหลน่า” รอนนี่ร้องออกมาในที่สุด “นั่น – นั่นเป็นไปไม่ได้เจอร์รี่ –” ใบหน้าเขาเปลี่ยนสีทันใด “ผม – ผมจะวิ่งขึ้นไปดู ตาวิลเลียมซอ้อบื้อนั้นอาจจะเข้าใจผิด”

เทรดเวลล์เหยียดแขนออกมากันเขาไว้ จิมมีรู้สึกเฉยชาอย่างประหลาดและผิดปกติ เมื่อตระหนักว่าพ่อบ้านคุมสถานการณ์ทั้งหมดไว้แล้ว